

சங்ககால மன்னர்களின் கொடைத் தன்மையும் கொடையாக வழங்கப்பட்ட பொருட்களும்

க. வீரராகவன் ^{அ. *}, வை. இராமன் ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, அரசு கலைக்கல்லூரி- திருவெறும்பூர், திருச்சி-620022, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Generosity of the Kings of the Sangam Age and the Goods given as Gifts

K. Veeraragavan ^{a, *}, V. Raman ^a

^a Department of Tamil, Government Arts College, Thiruverumbur, Trichy-620022, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ragavan.ragav3@gmail.com

Received: 28-04-2022
Revised: 24-09-2022
Accepted: 07-10-2022
Published: 09-10-2022

ABSTRACT

The ancient Tamil society was cultured and rational. The Tamils were merciful and compassionate. There were people who eagerly helped to lift up the poor people. Society hailed them as philanthropists. The ancient man lived on food available wherever he went. After entering the confines of the family, he began to save the rest of the food he had eaten. Goods stored as surplus became wealth. This instilled in him status and respect in society. During the Sangam period, it was called generosity and charity. In today's world of emerging civilizations, it is very rare to see people helping each other. The goal of the study is to instil in modern society the sacrificial message that the ancient Tamil community gave to others by donating their clothes, possessions, the country they ruled, and so on.

Keywords: Sangam Literature, King, Kodai, Donation, Elephant, Land, Chariot, Food

முன்னுரை

கொடுத்தல் என்பது பொருள் உடையவர்களின் ஈகை குணம் பெறுதல் என்பது அப்பொருளை வாங்குவோரின் வறுமைநிலை என்றும் பழங்கால சமுதாயத்தில் நெறி கற்பிக்கப்பட்டது. இதில் கொடுப்பவன் உயர்ந்தவனாகவும், அதனை பெறுபவன் தவறாகவும் கருதப்பட்ட பொருளை கொடுப்பவருக்கு உள்ள மதிப்பு அதனை பெறுபவர்களுக்கு இல்லை எனலாம். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் கொடையாளர்கள் எனவும் வள்ளல்கள் எனவும் பெயர்பெற்றனர், இதற்கு காரணம் அவர்களின் ஈகை குணம் ஒன்றே ஆகும். இத்தகைய வள்ளல் தன்மை கொண்ட மன்னர்களின் ஈகை தன்மையைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

தம்மிடம் உள்ள பொருட்களை பிறருக்கு அளித்து உதவும் கொடைத் தன்மையை சங்க காலத்தில் பெரிதும் போற்றினார் வாழ்வின் தேவைகள் எவ்வளவு இருந்தாலும் இதே பொருளில் சிறிதளவு பிறருக்கு அளித்து மகிழ்தல் வேண்டும் அதுவே செல்வத்தின் பயன் என்று கருதினர் இத்தகைய கொடை பொருளாகவும் வழங்கப்பட்டது அவை நிலம் யானை உணவு உடை குடி தேர் குதிரை அணிகலன்கள் போன்றவைகளாக இருந்தன என்று இலக்கியங்கள் செப்பேடுகள் கல்வெட்டுகள் ஆகியவை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கொடை என்ற சொல்லின் பொருள்

- ❖ கொடை என்ற சொல்லிற்கு தியாகம் புறத்துறை திருவிழா வசவு அடி என்றும் இசைக்கு கொடை பொன் கற்பகம் என்றும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ப் பேரகராதி பொருள் தருகின்றது.
- ❖ கொடை என்ற சொல்லிற்கு ஈதல் தியாகம் கொடை கைக்கொண்ட ஆநிரையை இரவலர்க்கு வரையாது கொடுக்கும் பண்பு, ஊர் தேவைக்கு மூன்று நாள் செய்யும் திருவிழா வசவு அடி என்று தமிழ் அகரமுதலி பொருள் கூறுகின்றது.
- ❖ ஈகைக்கும், கொடைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை ஆய்வாளர் முத்துலட்சுமி பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள் என்ற தமது நூலில் வறுமை உற்றார்க்கு அவர் வேண்டுவன ஈதல் ஈகை எனவும் தம்மை நாடி வரும் வரையும் பலரையும் போற்றி வரையாது கொடுத்த கொடை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். சங்க காலத்தில் இவை இரண்டிற்கும் பெரிதும் வேறுபாடு இன்றி காணப்பட்டது என்பதனை சங்க பாடல்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

கொடை அளித்தலின் சிறப்பு

கொடை என்பது ஒருவர் ஈட்டும் செல்வம் மற்றவருக்கு கொடுப்பதற்கே என்றும் அப்பொருளை எம் எவ்வித பயனையும் எதிர்பார்க்காமல் கொடுப்பதே ஈகை என்று வள்ளுவர் பெருந்தகை குறிப்பிடுவதனை

“தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு” (Parimelzhagar, 2008)

“வறியார்க்கொன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்

குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து”

என்று புறப்பாடல்களில் வழி அறிந்து கொள்ளலாம் (Parimelzhagar, 2008). ஒருவரிடம் செல்லும் இருப்பதற்குரிய பயணிகளின் பிறருக்கு கொடுத்து உதவுவதற்காகவே தவிர மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல அப் பொருளையும் அவர்கள் கேட்கும் முன்பே தாமாகவே கொடுத்தல் சிறந்தது. இதற்கு சான்றாக

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்போம் எனினே தப்புந பலவே” (Puliyur Kesigan, 2010^e)

“கொள் எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று”

“இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறாமுன்

நல்லது வெஃகி விநைசெய்வார்”

என்ற பாடல் வரிகள் அமைந்துள்ளது. மேலும் புறநானூற்று உரையில் (204:3), “இரப்பதன் முன்னே அவன் குறிப்பை முகத்தான் உணர்ந்து இதனைக் கொள்வாயாக என்று சொல்லித்தான் இரந்து கொடுத்தல்” என்று சொல்லப்படுகிறது. புறவெண்பா (194), “ இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல்” என்கிறது (Puliyur Kesigan, 2010^e).

வறுமை இந்நிலையில் துன்புறும் மக்களுக்கு பொருள் உடையவர்கள் தம்மிடம் உள்ள பொருள்களை வழங்கி அவர்களின் வறுமையைப் போக்குவது ஈடில்லா அறச் செயல் ஆகும் இத்தகைய அறச் செயல்களைச் செய்வோர் உலகில் கல்வி மற்றும் வீரத்தினால் வருகின்ற புகழை விட பெரும் புகழினை எய்துவர். இத்தகைய பண்பு நலன்கள் கொண்டவர்களையே சங்ககாலப் புலவர்கள் சிறப்பித்துப் பாடினர். இவ்வாறு புகழ்ந்து பாடப்பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றவர்கள்

வானத்திலே இயக்குபவன் இல்லாது தானே செல்லும் வானூர்தியின் அளவுக்கு உயர்வர் என்பதனை

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்

வலவன் ஏவா வான ஊர்தி எய்துப என்ப”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன நிலையில்லாத உலகில் நிலையான புகழ் இப்புவிவில் நிலை பெற வேண்டுமெனில் எவ்வித பயனையும் கருதாது பிறர் பொருளைக் கொடுத்தல் வேண்டும் அத்தகைய குணம் உடையோரிடம் மட்டுமே செல்வமானது பெருகிக் கொண்டே இருக்கும் (Puliyur Kesigan, 2010⁶).

கொடையாக அளிக்கப்பட்ட பொருட்கள்

வறுமை நிலையில் உள்ளவர்கள் பொருள் உடையவர்களை நாடி செல்கின்ற நேரத்தில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியில் இருக்கிறார்களோ அதனைப் பொறுத்தே இரவலர்களுக்கு அவர்கள் வழங்கக்கூடிய பொருளின் அளவும் இருந்தது எனலாம். மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் இருந்தால் பெரிய அளவிலான பொருள்களையும் அதாவது நிலங்கள் யானைகள் தீர்கள் குதிரைகள் போன்றவற்றையும் சிறிய அளவில் இருந்தால் பொன் பொருள் உணவு உடை குடி ஆகியவற்றையும் வழங்கினர் எனலாம்.

நிலம்

சோழன் நலங்கிள்ளி என்ற மன்னன் நாட்டின் மீது போர் தொடுத்து வரும் பகைவர் பணிந்து கேட்பின் தான் ஆட்சி செய்யும் நாட்டோடு தன் உயிரையும் கொடுப்பேன் என்று கூறுவதனை காண்கின்ற பொழுது இரவலர்களுக்கு பொருட்கள் மட்டுமல்லாமல் தன் உயிரையும் பணிந்து கொடுப்பர் என்பதை

“மெல்ல வந்து, என் நல்லடி பொருந்தி

ஈயென இரக்குவர் ஆயின், சீருடை

முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்

இன்னுயிர்ஆயினும்கொடுக்குவென்”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். தன்னிடம் வந்து கேட்போருக்கு இல்லை என்று கூறாத நிலையை ஒருவன் பெற்றிட வேண்டும் அதுவே அவனுக்கு சிறந்த பேறு (Puliyur Kesigan, 2010⁶).

உணவளிக்கும் அறச்சாலைகள்

தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம் என்பர். பசியில் உள்ள ஒரு உயிருக்கு உணவளித்தல் என்பது அச்சமயத்தில் வழங்கப்படும் உணவு அல்ல அது மீண்டும் உயிர் வழங்குவதைப் போன்றது என்று சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்றது.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

என்ற பாடல் வரிகளைக் கொண்டு பசியில் வாடுவோருக்கு பேதம் பார்க்காத வழங்கப்படும் உணவு உயிரைப் போன்றது என்பதனை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வுலகில் பிறந்த அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் உணவு உடை இருப்பிடம் ஆகியவை இன்றியமையாதது என்பதன்

காரணமாகவே இவற்றை மக்கள் குறைவில்லாமல் பெற்று இன்பமுடன் வாழ வேண்டும் என இளங்கோவடிகள் வாழ்த்தினார் (Puliyur Kesigan, 2010^b).

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி

வசியும் வளனும் சுரக்க என வாழ்த்தி

அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவா திதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது கண்டதில்”

என்ற காப்பிய வரிகளைக் காண்கின்ற பொழுது இளங்கோவடிகள் மனிதனுக்கு இன்றியமையாத தேவைகளை பட்டியல் இடுகின்ற போது உணவும் அதில் இடம்பெறுகின்றது அத்தகைய உணவினை மற்றவருக்கு வழங்கக்கூடிய செயல் சங்க காலத்தில் ஒரு அறமாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Puliyur Kesigan, 2010^a).

முத்தமிழ் வளர்த்த பாண்டிய நாட்டின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அட்டில் சாலைகள் இரவு பகலாக இயங்கி வந்தவர்கள் எல்லாம் உணவு வழங்கிக் கொண்டிருந்தது அவர்களின் பெரிய கதவுகளில் புலி பொறிக்கப்பட்டிருந்தது இரவு பகலாக அங்கு உணவுகள் சமைக்கப்பட்டது நாள் சோறு வடித்த தண்ணீர் ஆறு போன்று வீதிகளில் ஓடியதாக

“புலிப் பொறி போர் கதவின்

திருத் துஞ்சும் திண்காப்பின்

புகழ் நிலைஇய மொழி வளர

அறம் நிலைஇய அகன் அட்டில்

சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி

யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி”

என்று பட்டினப்பாலை பாடல் வரிகள் பதிவு செய்துள்ளனர் வீதியின் வழியே சென்ற தேர் புள்ளி நாள் எழுந்த வெண்புள்ளி கையினால் அரசாணைகள் வெண்மையான யானையைப் போன்று காட்சியளித்தது என்று குறிப்பிடுகின்றது (Puliyur Kesigan, 2010^a).

“ஏறு பொரச் சேறு ஆகி

தேர் ஓடத் துகள் கெழுமி

நீறு ஆடிய களிறு போல

வேறு பட்ட வினை ஓவத்து

வெண்கோயில் மாசு ஊட்டும்”

இதனையெல்லாம் காண்கின்ற பொழுது பாண்டியர்களின் தலைநகரான மதுரை தமிழ் மொழியினை மட்டும் வளர்க்கவில்லை பசியில் வருவோர்க்கு உண விட வேண்டும் என்ற மிகப்பெரிய அறப் பண்பினையும் மக்களிடையே விதைத்துள்ளது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Puliyur Kesigan, 2010^d).

சங்க இலக்கிய மற்றொரு நூலான மதுரைக்காஞ்சி அரசியலில் பலாச்சுளை மாம்பழம் வாழைப்பழம் முந்திரி பழம் போன்ற பழவகைகளையும் பாகற்காய் வாழைக்காய் வெள்ளரிக்காய் போன்ற காய்களை கொண்டும் கீரை வகைகளை கொண்டு சமைத்த உணவுகள் இனிப்பு வகையான உணவுப் பண்டங்களும் இன் சுவையாக பரிமாறப்பட்டன என்று குறிப்பிடுகின்றது மேலும் இறைச்சி வகை உணவுகளும் சமைத்து வழங்கப்பட்டது இவ்வாறாக கிழங்கு வகைகளும் பார் சோறும் பாலும் கொடுக்கப்பட்ட செய்திகளை தெளிவாக பதிவு செய்துள்ளது.

பழங்காலத்தில் பகிர்த்து உண்ட மரபு பிற்காலத்தில் உணவு இருப்பவன் இல்லாதவனுக்கு வழங்கும் அரசியலாக மாறியது சோழன் நலங்கிள்ளி பசியென்று வந்தவர்க்கு இறக்கத்தோடு உணவு அளிப்பதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தான் பழங்கள் படுத்த மரத்தில் பறவையின் ஓசைகள் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பது போல கிள்ளிவளவனின் அரண்மனையில் உணவு பெற்று செல்வோரின் ஒலி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது மேலும் மழைக்காலத்தில் மழை வருவதற்கு முன்பே எறும்புகள் உணவினை சேமிப்பதற்காக சாரைசாரையாக எடுத்துச் சென்று சேமிப்பது போன்று சிறுவர்கள் சோழனிடம் உணவுக் கவலங்களை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டில் உள்ளோருக்கும் வரிசையாக வாங்கிச் சென்றனர் என்பதை

“யாணர்ப் பழு மரம் புள் இமிழ்ந்தன்ன
 ஊண் ஒலி அரவம்தானும் கேட்கும்
 பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
 சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்
 சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
 இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும் கண்டும்
 பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்”

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன (Puliyur Kesigan, 2010^e). இவ்வாறு தன்னை நாடி வரும் இரவலர்களுக்கு நேரம் பாராது உணவு வழங்குவதால் அவனுக்கு பசிப்பிணி மருத்துவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் மக்களால் வழங்கப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

யானைகள்

கடையேழு வள்ளல்களுல் ஒருவனாக விளங்கிய ஆய் அண்டிரன் தன்னை நாடி பொருள் கேட்டு வருவோருக்கு விண்ணிலுள்ள விண்மீன்களை காட்டிலும் அதிகமான யானைகளை கொடையாக வழங்கினார் அவன் வழங்கிய யானைகளின் எண்ணிக்கை கொங்கை கொங்கரை போரில் ஆய் அண்டிரன் வீரத்திற்கு பயந்து தோற்றோடிய எதிர் நாட்டு வீரர்கள் கையிலிருந்து எறிந்து சென்ற வேலினை காட்டிலும் அதிகமாக இருந்தது என்று புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது. (புறம் -129,130)

சேரன் செங்குட்டுவன் சேரர்களில் மிக்க புகழினை எய்தியவன் அவன் தன்னை விரும்பி வரும் சுற்றத்தாருடன் இனிமையாக உணவு உண்டு பேரெழில் மிக்க இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன்.(பதிற்-48) அச்சேரன் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் இரவலர்க்கு பல களிறுகளை பரிசாக வழங்கினான் என்பதை

“ஆடு சிறை அடுத்த நரம்புசேர் இன்குரல்
 பாடு விறலியர் பல்பிடி பெறுக
 துண்வீ வாகை நுண்கொடி உழிஞை
 வென்றி மேவல் உருகெழு சிறப்பின்
 கொண்டி மள்ளர் கொல்களிறு பெறுக”

என்ற பாடல் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன (Puliyur Kesigan, 2010^e). புலவர் பரணர் போர்க்களத்தை இயக்குவதோடு ஒப்பிட்டு சேரன் செங்குட்டுவனின் வள்ளல் தன்மையைப் பற்றியும் இணைத்து பாடியிருக்கின்றார் வறுமையில் இருப்பவர் செங்குட்டுவனிடம் சென்று புகழ்ந்து பாடினால் அவர்களின் வறுமை தீர களிறுகளுடன் பெண் யானைகளையும் இமயம்

போன்று உயர்ந்து நிற்கும் வலிமை உடைய ஆண் யானைகளையும் பரிசிலாக விளங்குவான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“துடியடி குழவிய பிடியிடை மிடைந்த

வேழ முகவை நல்குமதி

துழாய் ஈகைத் தகை வெய்யோயே”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம் மேலும் புறநானூற்றின் 162 161 பதிற்றுப்பத்து போன்ற பாடல் வரிகளிலும் விலைமதிப்பில்லா கழிவுகளை இரவலர்க்கு கொடையாக மன்னர்கள் வழங்கிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளதை காணலாம் (Puliyur Kesigan, 2010^e).

தேர்கள்

பழங்காலத்தில் இரவலர்கள் வறுமை என்று பிறரை நாடி சென்றுவிட்டாள் தம்மிடமுள்ள பொருள் எவ்வளவு மதிப்புடையதாக இருப்பினும் அதனை அவர்களின் வறுமையை போக்குவதற்கு கொடுத்துவிடுவார்.

பாரி என்ற மன்னன் தான் செல்லும் வழியில் படர்வதற்கு இடமில்லாமல் வளர்ந்த முல்லை கொடியை கண்டு தான் பயணம் செய்கின்ற தேரினை அக்கொடி தொடர்வதற்காக விட்டுச் சென்றான் என்பதை காண்கின்ற பொழுது விந்தையாக தோன்றும் ஆனால் ஒரு உயிரின் மீது இரக்கப்பட்டு அவற்றுக்கு ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை தோன்றுகின்ற பொழுது அவற்றிற்கு வழங்கக்கூடிய பொருள் எத்தகைய மதிப்புடையதாக இருப்பினும் அவ்விடத்தில் அவர்கள் கொடுக்கும் பண்புடைய மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்துவார்கள் தவிர அப்பொருளின் மதிப்பினை கருத மாட்டார் என்பதை இங்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

“பூந்தலை அறாஅப் புனைகொடி முல்லை

நாத்தழும்பு இருப்பப்படா அது ஆயினும்

கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த

பரந்து ஓங்கு சிறப்பின் பாரி”

என்ற பாடல் வரிகள் இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன விலைமதிப்பில்லாத மணிகட்டி தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் அரசனது அழகிய தேரினை முல்லைக் கொடிக்கு வாரி வழங்கினான். வள்ளல் களிலேயே பாரி சிறந்தவனாக உலகிற்கு அறிய படுவதற்கு காரணம் அவனுடைய கொடைப் பண்பு கொடையாக வழங்கிய பொருள்களுமே காரணமாகும் (Puliyur Kesigan, 2010^e).

பன்னிரு திருமுறைகளுள் இடம்பெற்ற நூல்களுள் ஒன்றான திருத்தொண்டத் தொகை என்ற நூலை இயற்றிய ஆளுடைய நம்பி என்று அழைக்கப்படும் சுந்தரர் பாரியை கொடைக்கு எல்லையாக குறிப்பிடுவார். சங்கப் பாடல்களில் மிக அதிகமான பாடல்களை பாடிய பெருமைக்குரிய கபிலர் கலையழகு மிக்க கவிதைகளை பாடிய பொய்யா நாவிற கபிலன் என்று புகழப்படுபவர் இவரது பாடல்களில் பாரியின் வள்ளல் தன்மை பற்றி இணைத்து பாடியுள்ளார் அதன்மூலம் பயணம் செய்யும் தேரினை மட்டுமல்ல தான் ஆட்சி செய்யும் பல ஊர்களையும் கொடையாக வழங்கினான் என்பதை

“இவரே

ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித் தேருடன்

முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசை”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்றும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் முல்லைக்கு தேர் கொடுத்தான் பாரி என்னும் வழக்குச் சொல்லை வழக்குச்சொல் பழமொழி போன்று வழக்காற்றில் அமைந்துவிட்டது என்பதை காணலாம் (Puliyur Kesigan, 2010e).

முடிவுரை

தமிழர்களின் உயர்ந்த பண்புகள் ஒன்று பிறர் வாடி நிற்கின்ற பொழுது அவரது வறுமையை போக்குவதற்கு தம்மிடம் உள்ள பொருட்களை கொடுத்து உதவுவது ஆகும். சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த முதியோர்கள் தம்மிடம் உள்ள பொருட்களை கைமாறு கருதாது கொடுத்தனர். அதனையும் அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்பாகவே முக குறிப்பினை அறிந்து வழங்கினர். ஒருவர் பொருள் ஈட்டுவதே தாம் இன்பம் ஓடு வாழ்வதோடு மட்டுமல்லாமல் பிறரையும் இன்பமோடு வாழ்வதற்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் தான் என கருதினர். அவ்வாறு வறுமையில் வாடுவோர்க்கு வழங்கப்பட்ட பொருட்கள் எத்தகைய தன்மை உடையது என்பதைக் கொண்டு அவர்களின் குணநலன்களை அறிந்து கொள்ளலாம். வறுமை நிலையில் உள்ள ஒருவருக்கு வழங்கப்படுகின்ற உணவு உணவல்ல அது உயிரைப் போன்றது என்று சங்ககாலத்தில் கருதப்பட்டது. இவ்வாறு தம்மிடம் உள்ள பொருட்களை பிறருக்கு வழங்குபவர்கள் வள்ளல்கள் என்று அழைத்தனர் அச்செயல் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு நன்மதிப்பையும் வழங்கியது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

References

- Parimelzhagar, (2008) Thirukkural Moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010a) Manimegalai moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010b) Paripadal moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010c) Pathirruppaththu moolamum uraiyum, Paari Nilaiyum, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010d) Paththuppaattu moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010e) Purananooru moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2010f) Silappathkaarm moolamum uraiyum, Saratha Publications, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License